

ת"פ 67508/11/16 - מדינת ישראל נגד גיא ספירשטיין

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 67508-11-16 ישראל נ' ספירשטיין

ת"פ 67508-11-16

בפני: כב' השופט (הבכיר) יצחק לובוצקי
בעניין: מדינת ישראל - ע"י עו"ד אסף תומר.

המאשימה

נגד

גיא ספירשטיין - ע"י עו"ד דוד סלטון.

הנאשם

גזר דין

בהתאם להכרעת הדין מיום 13.12.18, הורשע מר גיא ספירשטיין (להלן: "**הנאשם**"), בעבירה של עיסוק כקבלן שירות, מבלי שקיבל לכך רישיון מאת השר, עבירה לפי סעיפים 2(א) ו-10א יחד עם סעיף 20(ב1) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, התשנ"ו-1996, ואי ניהול פנקס בדבר שעות עבודה ומנוחה, עבירה לפי סעיפים 25 ו-26(א) לחוק שעות עבודה ומנוחה, תשי"א-1951 (וזאת ביחס להעסקת 4 עובדים).

לפי המאשימה, יש מקום לגזור על הנאשם קנס בשיעור 80% מגובה הקנס המרבי ביחס לכל עבירה, וביחס להעסקת 4 עובדים, ובסך כולל של 92,160 ש"ח. כאשר לפי המדינה, הקנס המרבי האפשרי הוא כ- 110,000 ₪. בנוסף, ביקשה המאשימה לחייב את הנאשם לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירות לפי חוק עובדים זרים במשך שלוש שנים ממועד מתן גזר הדין, בגובה הקנס המרבי. כמו כן, עותרת המאשימה על הטלת עונש בדמות ימי מאסר בגין אי תשלום הקנסות, בהתאם לסעיף 71 לחוק העונשין, וכן ימי מאסר בגין אי חתימה על כתב התחייבות לפי סעיף 74 לחוק העונשין.

המאשימה טוענת, כי מדובר בעבירות חמורות הפוגעות בערך החברתי המוגן של שמירה על זכויות סוציאליות של העובדים והגנה מפני ניצולם לרעה. הדבר מקבל חשיבות כפולה עת מדובר בעובדים זרים, שהם אוכלוסייה פגיעה ואינם אזרחי ישראל. נטען גם בהיגיון רב, שהימשכות ביצוע העבירות היא שיקול שיש בו להחמיר בעונש.

עוד טוענת המאשימה, כי כל עבירה מהווה אירוע נפרד ובהתאם, יש לגזור עונש הולם עבור כל אחד מהאירועים בנפרד ובהתחשב במספר יחידות העבירה (4 עובדים).

לפי המאשימה, מצבו הרפואי של הנאשם והעובדה שהוא נעדר עבר פלילי, אינם צריכים למנוע הטלת עונש הולם ומרתיע כלפי אחרים כמותו.

הנאשם טען, כי מדובר ב"אירוע אחד", ובהתאם יש לקבוע עונש כולל. העובדים עסקו כולם על ידי אותו מעסיק, ובסמיכות זמנים ובאותם מקומות. יש להתחשב בעובדה שקיום העובדים דווח לרשויות המס, הם הרוויחו מעל לשכר מינימום וסיפרו כי הם מרוצים ממעסיקם (הנאשם). לפי ב"כ הנאשם, שעשה כל שביכולתו למען מרשו, מדובר בעבירות ברף הנמוך. אין מדובר בעבירות שנולדו על מנת להפיק תועלת כלשהי או לקפח זכויות עובדים. לפי הנאשם, הוא סבר לתומו שמדובר במתן שירותי תחזוקה שאינם מצריכים רישיון.

הנאשם מבקש להתחשב בשיתוף הפעולה שלו, במצב בריאותו, ובפגיעה הכלכלית הקשה שנגרמה לו.

הנאשם מסכים, כי לעניין העבירה של אי ניהול פנקס שעות עבודה, יש להכפיל את הסכום במספר העובדים, אך לעניין העבירה של עיסוק ללא רישיון, מדובר לפי סנגורו, בעבירה אחת ללא התחשבות במספר העובדים שהעסיק.

לפיכך, מבקש ב"כ הנאשם מבית הדין, שיגזור על מרשו קנס בשיעור 10% (מהעונש המכסימלי לפי הסנגור) שהם 1,400 כפול 5 יח' עבירה, ובסה"כ 7000 ₪ בלבד.

ואשר לדעתנו:

גזירת עונשם של הנאשמים צריכה להתבצע על פי תיקון 113 לחוק העונשין, אשר קבע

מספר שלבים אותם יש ליישם לצורך קביעת העונש.

בשלב הראשון, נדרש בית הדין לקבוע האם הנאשם הורשע במספר עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר במספר עבירות, יש לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד, וככל שמדובר באירוע אחד יש לבחון את שני השלבים הנוספים. בשלב השני, נדרש בית הדין לקבוע את מתחם הענישה, אשר במסגרתו ראוי להתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה. בשלב השלישי יש לבחון את הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן לגזור על הנאשמים עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (ר' ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים (8.11.14)) (להלן: "עניין חדוות הורים").

"אירוע אחד" או מספר אירועים:

האם לפנינו "אירוע אחד" או "מספר אירועים"?

ההלכה הפסוקה בעניין זה סוכמה בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר- מדינת ישראל (2014). שם ערך בית הדין הארצי הבחנה ביו "אירוע" לבין "מעשה" ונקבע כי אירוע הוא מונח רחב אשר יכול לכלול מספר מעשים. בהתאם לכך, מספר עבירות אשר יש ביניהן "קשר הדוק" דוגמת סמיכות זמנים, או היותן חלק מאותה תכנית עבריינית, תחשבה כ"אירוע אחד".

בעניין חדוות הורים, קבע בית הדין הארצי, כי:

"על אף שמדובר בשישה עובדים ועל אף שהמחוקק הדגיש בסעיף 2(א)(2) לחוק עובדים זרים כי העונש הנקוב בו (לפחות לגבי הסיטואציה של הימשכות העבירה), הינו "לעובד" - שוכנענו, לפי כל אחת מהגישות שפורטו לעיל, כי מדובר ב"ארוע אחד", שמוצדק לקבוע בגינו מתחם עונש כולל אחד. כפי שעולה מהתיאור העובדתי לעיל, מדובר בעבירה של העסקת ששה עובדים ביום נתון באותו אתר; באמצעות אותה חברת כוח אדם..."

אשר לעבירה של עיסוק ללא רישיון של קבלן שירות- הרי שעבירה זו אינה מתייחסת לאופן העסקת העובדים (כמו עבירה של אי תשלום שכר מינימום או אי ניהול פנקס שעות עבודה ומנוחה), אלא לעצם העיסוק כקבלן כוח אדם, מבלי שנתמלאו התנאים שנקבעו לכך בדיון, לקבלת הרישיון. לפיכך, אין משמעות למספר העובדים שהועסקו במסגרת ביצוע העבירה. שכן, גם אם היו מועסקים מספר שונה של עובדים באותה תקופת זמן, הרי שלא היה בכך כדי לשנות מאומה מעצם ביצוע העבירה. עם זאת, יש משמעות רבה לתקופת ההעסקה, שבמקרה דנן הייתה ארוכה למדי.

לא כך הוא באשר לעבירה של אי ניהול פנקס שעות עבודה, עבירה שבה יש להתחשב במספר העובדים, ובהתאם לגזור את העונש על בסיס מכפלת מספר "יחידות העבירה".

מתחם הענישה:

בשלב זה ולעניין קביעת המתחם יש להתחשב, על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין בעיקרון ההלימה. משמע - יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו. יש ליקח בחשבון גם את מדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט. רבות הנזק שנגרם מביצוע העבירה, הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, מידת השליטה שלו על מעשיהם וגם מצבו הכלכלי של הנאשם.

בשלב זה, לא ניתן ביטוי לנסיבות האישיות של מבצע העבירה שאין קשורות לעבירה.

הכלל הוא כי העונש המרבי אמור לשקף את הנסיבות החמורות ביותר האפשריות לביצוע העבירה, כאשר מטבע הדברים נסיבות אלה אמורות להיות נדירות ביותר, ורובן המכריע של המעשים המהווים עבירות אינו עונה על נסיבות אלה (ר' עניין חדוות הורים).

אין ספק, כי העבירות בהן הורשע הנאשם, פוגעת במספר ערכים מוגנים ובכלל אלה: שמירה על זכויות העובדים ורווחתם, ובפרט של עובדים זרים שהם אוכלוסייה מוחלשת.

בנוסף כבר נקבע, כי לעניין מתחם הענישה יש לקחת בחשבון את המניע לביצוע העבירה, ולבחון את השאלה האם מדובר במניע כלכלי, כך שיש הצדקה לענישה כלכלית אפקטיבית.

לאור כל האמור, בשים לב לפגיעה בערכים המוגנים, ומנגד בהתחשב בנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות, מצבו האישי, ומהימנות הצהרתו בדבר הפגיעה הכלכלית בפרנסתו, אני סבור כי יש להעמיד את מתחם הענישה בין 20%-50% מגובה הקנס המרבי.

גזירת העונש:

במקרה שלפני, לנאשם אין עבר פלילי, וגם לא הרשעות קודמות דומות. יש להתחשב גם במצבו הבריאותי של הנאשם, וניתן לקבל את עדותו בדבר ההשלכות של עצם ההרשעה, העונש והפגיעה הקשה בפרנסתו. עם זאת, אין להתעלם מתקופת ההעסקה הארוכה למדי; והעובדה כי הנאשם לא הודה מיד באשמה, וגרר את המדינה להליך הוכחות ממושך. עובדה זו אינה לחובתו, שכן זכותו של נאשם לכפור באשמה, אך התנהלות כזו מאיינת את האפשרות לטעון להקלה בענישה מטעם של חסכון במשאבים וזמן שיפוטי. לכן, במקרה הנוכחי, אין בנמצא די נימוקים מקלים, שיאפשרו הקלה מפליגה בעונשו של הנאשם.

עם זאת, שוכנעתי כי תכלית הענישה תוגשם בקנס בגובה מתון למדי. שכן, עצם הרשעת הנאשם בעבירות מסוג זה היא לא קלה עבורו, ויתכן ויהיו לה גם השלכות הנוגעות לכושר השתכרותו בעתיד.

סוף דבר:

הנאשם ישלם לאוצר המדינה, קנס כולל בסכום של 25,000 ₪ (בהתייחס לשתי העבירות גם יחד).

הנאשם יהיה רשאי לשלם את הקנס שהוטל עליו ב-5 תשלומים חודשיים, עוקבים שווים ורצופים, אשר הראשון שבהם ישולם עד ליום 30.9.19.

בנוסף, יחתום הנאשם עד ליום 30.9.19, על התחייבות בגובה 40,000 ₪ - להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע, למשך 3 שנים מיום מתן גזר דין זה.

גזר הדין ישלח לצדדים בדואר, בצרף שוברי תשלום מתאימים.

זכות ערעור: לבית הדין הארצי לעבודה בירושלים, בתוך 45 יום.

ניתן היום, ד' אב תשע"ט, 05 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.